

- (א) זכמים ו. ממחז 3.;
- (ב) נמחז (ס. 1, א) [נשל];
- (ג.ד.) [קרושין ד.];
- (ה) [ל שמקיים], (ו) [מקמן ס.];

תורה אור השלם

- 1. וספק ידו על ראש העולה ויבא לו לכפר; ויקרא א ד
- 2. בי נפש ה'בשר בדם הוא ואינו מ'מחוי לקב"ה על המזבח; לכפר על נפש'הם כי ה'דם הוא כגושש יכפר;
- 3. ואל דל הוא ואין ידו משגת וי'קח כ'בש אחד אשם לת'מנחה לכפר עליו ועשורן ס'לת אוד; ב'לול בשמן למ'נחה ול'ג ששון; ויקרא ד כ
- 4. וכפר הכהן אשר ימשח אהו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו ולבש את בגדי ה'קד; בגדי הקדש;
- 5. ויקרא טו לב שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו אשר יבא אל אהל מועד ל'שרת בקדש;
- 6. ובגדי הקדש אשר לאהרן י'היו לבגיו אחריו למשחה זהם וגו'; ומשיחה נמי כל שצפה מד'מיתקם משיחה לריבוי; וכפר הכהן אשר ימשח אהרן ונתן אהרן והקריב אהרן ואל אהרן (ויקרא טו); לפי שאמר. פ'רשת ואתה תהיה צדעת צדעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו העומד תחת אהרן ככהוה גדולה אשר יבא ציוס הכפורים אל אהל מועד ל'שרת בקדש; אין לי אלא. שיהא שכר לבא אל אהל מועד ציוס הכפורים אלא מי שנתרצה שצעה ונמשח שצעה כשתמנה. ולקמיה צעי משיחה שצעה היכא כתיבא: אפילו עשה אהם לא גרסינן; מילתא

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ה.

עין משפט גר מצוה

- ה א ב מיי פ"ג מהל' מעשה הקדשנות הלכה היקדשנות
- ו ג מיי פ"ח מהלכות כלי המקדש הלכה ח ופ"ד הלכה יב:
- ז ד מיי שם פ"ד הלכה יב:

תוס' ישנים

סמיכה איכא בנייהו. ולא ר'ה לומר הקטרה שמינה מעכבא איכא בנייהו. דהא לא ש"ק [ג'ג] אהרן שלא שמש כל שצעת ימי מולאם. ולידורות ב'מא אן דלא מוכבבא. שמי שנה עליה הכתוב בנמה מקומות. בא"י לא ב"כר וב"כר. שברק קמא דזכמים [ו], אל מפרש ללא תימא שלא עבר כל כן אל הם קיים מ'ות עשה ו', אלא הכרה עבר כאלו לא כ"כר, וי'מ' כיפר שפטור מקרבן. ועוד מפרש הם לען אחר שטולה מ'פכרת לחייבי עשה קודם השמיטה, אבל מ'ות עשה דמ'מיה שעד אחר שמיטה לא עבר (שלמה) [שלעיל] הוא בקום וסומן עד לאחר שמיטה, אינה מ'פכרת. רב נחמן בר יצחק ב'י. מר אמר חדא ובר אמר חדא ולא פליגי. נתרבה שבעה ונמשח יום אחד. כמתרה לאו לא סגי וכפרת כתיב דסוריות [י]. צ' ילף מ'רובה גדלים מקרא ולא הוכיח כאן אלא מה שני, דהא אמרינן כפי"ק דמגייל (ט), אין צ"ח מ'ות מ'רובה למ'רובה גדלים אלא פר הכא על כל המ'ות.

דבר שאין מעכב בהן לדורות. לקמיה מפרש לה: שרי מ'וה. כלומר שלא חש לתקוב אותה מ'וה ולא סמך: כאילו לא כיפר. מן המ'וה: וכיפר. (דאין כפרה אלא גדס) כדלמרינן צ'זכמים (דף ו'). כיפר לגברא דעיקר כפרה גדס אכל לא כיפר כמי' (שלא קיים) מ'ות קונו מן המ'וה: ולא קמי מפרשינן. ואלע"פ שלא הופרכ זה השני שבע מ'ניה כראשון יעבור זה השני שבע מ'ניה פרישה לא מעכבא (בה) ע'זודה: ריבוי שצעה. שמש כ"ג שצעה ימים ר'ופים כשמניין אותו ככהוה גדולה וילבש שמונה בגדים שעת ע'זודה. וריבוי לשון מרבה מרובה צ'גדים שהוא משמש שמונה וההדיוט צ'ארצה: משיחה שצעה. [שיתנו שצעה] ע'זודה על ראשו וצ"ן ריסי עיניו ז' ימים [לר'ופין: כל הכתוב צ'ה. ז' ימים ימלא וגו'] (ויקרא ט.). וכל מילוי ימים האמור שם לציפת בגדים הוא ש'נאמר (שמות טו) ובגדי הקודש אשר לאהרן יהיו לצניו אחריו למשחה זהם וגו' ומשיחה נמי כל שצפה מד'מיתקם משיחה לריבוי: וכפר הכהן אשר ימשח אהרן ונתן אהרן והקריב אהרן ואל אהרן (ויקרא טו): לפי שאמר. פ'רשת ואתה תהיה צדעת צדעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו העומד תחת אהרן ככהוה גדולה אשר יבא ציוס הכפורים אל אהל מועד ל'שרת בקדש; אין לי אלא. שיהא שכר לבא אל אהל מועד ציוס הכפורים אלא מי שנתרצה שצעה ונמשח שצעה כשתמנה. ולקמיה צעי משיחה שצעה היכא כתיבא: אפילו עשה אהם לא גרסינן; מילתא

אמר רב יוסף סמיכה איכא בנייהו למ"ד כל הכתוב בהן ^(א) מעכב בהן סמיכה מעכבא למ"ד דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן סמיכה לא מעכבא ולדורות מנא לן דלא מעכבא ^(ב) דתניא ¹ וסמך ונרצה וכי סמיכה מכפרת והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר ² כי הדם הוא בנפש יכפר ומה ת"ל וסמך ונרצה שאם עשאה לסמיכה שירי מצוה מ'עלה עליו הכתוב כאילו לא כפר וכפר רב נחמן בר יצחק אמר תנופה איכא בנייהו למ"ד כל הכתוב בהן מעכב בהן מעכבא ולמ"ד דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן לא מעכבא ולדורות מנא לן דלא מעכבא דתניא ³ לתנופה לכפר וכי תנופה מכפרת והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר ומה ת"ל לתנופה לכפר שאם עשאה לתנופה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר וכפר רב פפא אמר פרישת שבעה איכא בנייהו למ"ד כל הכתוב בהן מעכב בהן מעכבא אינו מעכב בהן לא מעכבא ולדורות מנא לן דלא מעכבא מתקנינן ⁴ ולא קתני מפרשינן רבינא אמר ריבוי שבעה ומשיחה שבעה איכא בנייהו למ"ד כל הכתוב בהן מעכב בהן מעכבא למ"ד דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן לא מעכבא ולדורות מנא לן דלא מעכבא דתניא ⁵ וכפר הכהן אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו מה תלמוד לומר לפי שנאמר ⁶ שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו אין לי אלא נתרבה ונמשח ונמשח יום אחד נתרבה יום אחד ונמשח שבעה מניין תלמוד לומר את ידו י'מ'א אשכחן ריבוי שבעה לכתחלה מנא לן איבעית אימא מודאיצטריך קרא למעוטה ואיבעית אימא דאמר קרא ⁷ ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבגיו למשחה בהם ולמלא בהם את ידם איתקש משיחה לריבוי ימה ריבוי שבעה אף משיחה שבעה מאי טעמא דמ"ד כל הכתוב בהן מעכב אמר רבי ביטנא אמר קרא ⁸ ועשית לאהרן ולבגיו ⁹ ככה ככה עיכובא הוא תינה כל מילתא

שבעה ונמשח שבעה נתרבה ונמשח שבעה מניין תלמוד לומר את ידו י'מ'א אשכחן ריבוי שבעה לכתחלה מנא לן איבעית אימא מודאיצטריך קרא למעוטה ואיבעית אימא דאמר קרא ⁷ ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבגיו למשחה בהם ולמלא בהם את ידם איתקש משיחה לריבוי ימה ריבוי שבעה אף משיחה שבעה מאי טעמא דמ"ד כל הכתוב בהן מעכב אמר רבי ביטנא אמר קרא ⁸ ועשית לאהרן ולבגיו ⁹ ככה ככה עיכובא הוא תינה כל מילתא

ולית ליה האי סברה דליתקש משיחה לריבוי היכי מפרשא צ'רייתא דקתני אין לי אלא שנמשח ז' והא כל כמה דלא מיימי קרא דאשר ימשח אותו לא יעינין משיחה ז' אפילו לכתחילה יש לומר מסברה הוה ק"ל משיחה ז' מדאשכחן התם משיחה וריבוי וגלי בהד מייניהו שצעה הוא דהוין צ'אידין וילמד סתום מן המפורש אכל צ'תר דמיעט קרא מיבעיא ליה להש"ס משיחת שצעה לכתחילה מנא לן אימא ריבוי דכתיב צ'הדיא הוה שצעה לכתחילה אכל משיחה ימא כיון דלמעוטה אימעוט לגמרי שצעה ולא יעבי' משיחה אלא פשט אהת ומשני דליתקטריין קרא לנמעוטי אלמא סברה הוה להשוות משיחה לריבוי ואס כן אע"ג דלמעוטי מרייהו מעיכובא מ"מ למ'וה צעי כל ז' להציא

סמיכה איכא בנייהו. תימה לי אמאי לא קאמר נמי שירי מעכבא איכא בנייהו דלמ'ון דלמ'נן לאמר כל הכתוב בהן מעכב מעכבי דכתיב (ויקרא ט) ואת הדם ילך אל יסוד המ'וה ונחטאת כתיב (שמות טו) ואת כל הדם תשפוך אל יסוד המ'וה ולמ'ון דלמ'נן דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב לא מעכבי וי"ל דלכולי עלמא שירי לא מעכבי בהו דלפילו ד' מתנות שצמטאת לא מעכבי בה אלא אחת מהן דכתיב (סס) ונתתה על קרנות המ'וה קרנת כתיב וקרא אחת מעכבא בה ומו לא ופילו למ"ד יש אס למקרא שירי לא מעכבי בה מ'דכתיב צמטאת ואת כל הדם תשפוך ולא כתיב ושפכת כל הדם אל יסוד המ'וה כדכתיב צמטאת צמטאת ונתת על קרנת א"כ ניתקין הכתוב ועשאו שירי מ'וה לומר שאין מעכבא והכי למרינן פרק אהוה מקומן (זכמים ג.) צני פר כהן משיח ואת כל הדם ישפוך אל יסוד המ'וה נתקו הכתוב ועשאו שירי מ'וה ופירש"י מדשיטה צהלוק לצונו דבתחילת מ'ות כתיב ויהו ונתן והכא כתיב ישפך ולא כתב ושפך ואפילו למ'ון דפלגי התם ^(א) וליה את דשירי ה'פנימיים מעכבי היינו מדכתיב צוה"כ (ויקרא טו) וכלה מכפר ודרשינן מיינה אס כלה כפר ואס לא כלה לא כפר וגמרי' פנימיים מהדדי התם צ'כר צ"ס (זכמים ט.). אבל צ'שירי ה'חיצוניים ליכא מתון דפליג מיהו צ'ירושלמי קאמר סמיכה וסירי הדס שאין מעכב לדורות אין מעכבת כאן ומשמע דפליגי נמי צ'שירי אכל מיינה לי לימא הקרת אימוריס דכתיב צ'הוה עיניא ואין מעכבין לדורות איכא בנייהו וי"ל דלכולי עלמא לא מעכבי דהא דלינן מעכבין לדורות היינו משום דכתיב (ויקרא ו) והיה החזה לאהרן ולצניו ודרשינן צ'ר"פ תמיד נחטט (פסחים ט.) יכול נטמאו אימוריס או שאצדו לא יהיו כהנים זכאין צ'הוה ושוק תלמוד לומר והיה החזה לאהרן ולצניו ודרשינן מ"מ וגבי מולאים נמי כתיב וגבי חזה והיה לאהרן ולצניו ודרוש מסה ויהיה לאהרן ולצניו מכל מקום:

איתקש משיחה צ'ריבוי.

תימה לי לשינויא קמא דמשני דליתקטריין קרא למעוטה וליה האי סברה דליתקש משיחה לריבוי היכי מפרשא צ'רייתא דקתני אין לי אלא שנמשח ז' והא כל כמה דלא מיימי קרא דאשר ימשח אותו לא יעינין משיחה ז' אפילו לכתחילה יש לומר מסברה הוה ק"ל משיחה ז' מדאשכחן התם משיחה וריבוי וגלי בהד מייניהו שצעה הוא דהוין צ'אידין וילמד סתום מן המפורש אכל צ'תר דמיעט קרא מיבעיא ליה להש"ס משיחת שצעה לכתחילה מנא לן אימא ריבוי דכתיב צ'הדיא הוה שצעה לכתחילה אכל משיחה ימא כיון דלמעוטה אימעוט לגמרי שצעה ולא יעבי' משיחה אלא פשט אהת ומשני דליתקטריין קרא לנמעוטי אלמא סברה הוה להשוות משיחה לריבוי ואס כן אע"ג דלמעוטי מרייהו מעיכובא מ"מ למ'וה צעי כל ז' להציא